

Chương 11

SÁNG HÔM SAU LISSA THỨC DẬY VÀ ĐI trước khi tôi tỉnh giấc, nên tôi được độc quyền sử dụng nhà tắm để chuẩn bị cho ngày mới. Tôi thích phòng tắm này. Nó không lò, chắc phải đặt vừa chiếc giường cỡ lớn của tôi. Vòi hoa sen nóng lạnh ba đầu khiến tôi tỉnh táo, mặc dù các cơ bắp vẫn còn đau nhức do hôm qua vận động quá sức. Khi đứng trước chiếc gương lớn chải đầu, tôi thất vọng nhận ra vết thâm vẫn còn đó. Nó nhạt đi nhiều, và chuyển thành màu hơi vàng. Một chút kem che khuyết điểm và phấn nền gần như giấu được nó đi.

Tôi đi xuống lầu tìm đồ ăn. Phòng ăn đã dừng phục vụ bữa sáng, nhưng một nhân viên đưa tôi mấy miếng bánh nướng hạnh nhân dùng tạm. Vừa đi vừa nhấm nháp một chiếc, tôi mở rộng giác quan để cảm nhận vị trí Lissa. Sau một khoảnh khắc, tôi thấy cô ở bên kia khu trọ, cách xa các phòng học sinh. Tôi theo dấu cho tới khi đến một căn phòng trên tầng ba. Tôi gõ cửa.

Christian mở cửa. “Người đẹp ngủ trong rừng tới rồi. Xin chào.”

Cậu ta dẫn tôi vào trong. Lissa ngồi xếp bằng trên giường ngủ trong phòng và mỉm cười khi thấy tôi. Căn phòng cũng xa hoa lộng lẫy như phòng tôi, nhưng phần lớn nội thất đã bị xô hết về một phía để lấy không gian, và Tasha đứng giữa khoảng trống đó.

“Chào buổi sáng,” cô nói.

“Chào,” tôi đáp. Cố gắng tránh né cô ấy.

Lissa vỗ vỗ chỗ bên cạnh cô. “Cậu phải xem cái này.”

“Có chuyện gì thế?” tôi ngồi xuống giường và ăn nốt miếng bánh còn lại.

“Chuyện xấu,” cô tỉnh nghịch. “Cậu sẽ tán thành thôi.”

Christian đi về phía khoảng trống và đối mặt với Tasha. Họ chăm chú nhìn nhau, quên mất sự tồn tại của Lissa và tôi. Rõ ràng tôi đã làm gián đoạn chuyện gì đó.

“Vậy tại sao cháu không thể sử dụng thần chú thiêu đốt?” Christian hỏi.

“Vì nó tốn rất nhiều năng lượng,” cô bảo cậu ta. Cho dù đang mặc quần jeans và buộc tóc đuôi ngựa - cả vết sẹo nữa - trông cô vẫn dễ thương một cách kì cục. “Hơn nữa, gần như cháu sẽ giết chết đối thủ.”

Christian cười nhạo. “Tại sao cháu lại không muốn giết một Strigoi nhỉ?”

“Cháu không phải lúc nào cũng là người chiến đấu. Đôi khi cháu sẽ cần mọi thông tin từ chúng. Dù sao đi nữa, cháu cũng phải luôn sẵn sàng.”

Họ đang luyện tập phép thuật tấn công, tôi nhận ra. Sự hứng khởi và thích thú thay thế cho sự giận dữ tôi cảm thấy khi gặp Tasha. Lissa không đùa khi nói họ đang

làm “chuyện xấu.” Tôi vẫn luôn nghi ngờ họ luyện tập phép thuật tấn công, nhưng... ôi. Nghĩ tới và tận mắt chứng kiến là hai chuyện khác hẳn nhau. Sử dụng phép thuật làm vũ khí đã bị cấm đoán. Một sự tấn công đáng trừng phạt. Một học sinh thí nghiệm với nó có thể được tha thứ và cảnh cáo, nhưng nếu một người lớn đang dạy dỗ người ít tuổi hơn... sao nhỉ. Nó có thể kéo Tasha vào rắc rối lớn. Trong tích tắc, tôi đùa bỡn với ý tưởng kéo cô ấy vào rắc rối thật. Nhưng tôi dẹp bỏ ý tưởng đó ngay lập tức. Tôi có thể ghét Tasha vì dám đụng tới Dimitri, nhưng một phần trong tôi vẫn tin tưởng vào những gì cô ấy và Christian đang làm. Hơn nữa, nó thật là tuyệt.

“Một thần chú gây nhiều có tác dụng hơn cả,” Tasha tiếp tục.

Đôi mắt xanh của cô chăm chú cực độ như tôi thường thấy khi các Moroi sử dụng phép thuật. Cổ tay cô vẫy về phía trước, và một vệt lửa liếm qua mặt Christian. Nó không chạm vào cậu ta, nhưng với kiểu giật mình của cậu, tôi cho rằng nó đủ gần để khiến cậu ta cảm nhận được sức nóng. “Thử đi,” cô ra lệnh.

Christian chần chừ một giây rồi làm động tác tay bắt chước. Lửa bùng lên, nhưng không được kiểm soát tốt như tia lửa của Tasha. Christian cũng không hướng đúng mục tiêu. Ngọn lửa bay thẳng tới mặt Tasha, nhưng trước khi kịp chạm vào cô, nó bị xé toạc ra, tản mát xung quanh cô, cứ như đâm trúng một cái khiên vô hình. Tasha đã làm chệch hướng nó bằng phép thuật của mình.

“Không tệ, trừ chuyện nó có thể đốt cháy cả mặt cô.”

Cả tôi cũng không muốn mặt cô bị cháy. Nhưng tóc cô... à, có. Chúng ta sẽ thấy cô ấy đẹp như thế nào khi không có cái bờm đen nhánh ấy.

Tasha và Christian luyện tập thêm một lúc nữa. Christian tiến bộ dần dần, mặt dù còn xa mới đạt đến trình độ của Tasha. Sự hứng thú của tôi tăng lên cùng quá trình đó, và tôi thấy mình suy nghĩ về những khả năng mà loại phép thuật này thực hiện được.

Cuối cùng Tasha nói có việc phải đi, và họ kết thúc bài học. Christian thở dài, rõ ràng thất vọng vì mình không thể làm chủ câu thần chú trong vòng một giờ. Tính hiếu thắng của cậu ta cũng mạnh mẽ như của tôi.

“Cháu cho rằng đốt cháy hoàn toàn vẫn dễ hơn,” cậu ta cự nự.

Tasha mỉm cười chải tóc để buộc chặt hơn. Ồ. Cô ấy *chắc chắn* được hơn nếu không có mái tóc đó, đặc biệt vì tôi biết Dimitri thích tóc dài đến thế nào.

“Dễ hơn vì nó cần ít sự tập trung hơn. Nó rất tùy tiện. Về dài hạn, pháp thuật của cháu sẽ mạnh hơn nếu cháu học được nguyên tắc này. Và cô đã nói rồi, nó có nhiều tác dụng.” Tôi không muốn đồng ý với Tasha, nhưng tôi bắt buộc phải thừa nhận.

“Nó sẽ rất có ích khi cậu chiến đấu cùng một giám hộ,” tôi hào hứng. “Đặc biệt là nếu việc đốt cháy hoàn toàn một tên Strigoi tốn nhiều sức lực. Như thế này, cậu chỉ cần dùng một ít năng lực để đánh lạc hướng tên Strigoi. Và nó sẽ đánh lạc hướng chúng

vì chúng rất ghét lửa. Đó là lúc giám hộ tận dụng cơ hội để đâm chết chúng. Bằng cách đó cậu có thể hạ được cả một đám Strigoi.”

Tasha cười tươi với tôi. Một vài Moroi - như Lissa và Adrian - cười không lộ răng. Tasha luôn để lộ ra, cả những chiếc răng nanh cũng vậy.

“Chính xác. Sẽ có ngày cô và cháu đi săn Strigoi,” cô trêu.

“Cháu không nghĩ thế,” tôi đáp.

Từ ngữ vốn không ác ý, nhưng giọng điệu tôi dùng khi nói thì có. Lạnh lùng. Thiếu thiện cảm. Trong khoảnh khắc Tasha tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự thay đổi đột ngột của tôi nhưng nhún vai bỏ qua. Sự bất ngờ từ Lissa truyền qua tôi theo mối liên kết.

Dù sao Tasha cũng không có vẻ phiền lòng. Cô nói chuyện với chúng tôi thêm một lúc và dự định gặp Christian vào bữa tối. Lissa lườm tôi lúc ba người chúng tôi đi xuống cầu thang xoắn ốc cầu kì tới hành lang.

“Thế là thế nào?” cô hỏi.

“Thế là thế nào?” tôi hỏi ngây thơ.

“Rose,” giọng Lissa đầy ý nghĩa. Thật khó giả ngây trước một người bạn có thể đọc tâm trí mình. Tôi biết chính xác cô muốn hỏi gì. “Cậu đang quá quắt với Tasha.”

“Đâu có quá quắt lắm.”

“Cậu thật thô lỗ,” Lissa kêu lên, bước tránh một đám trẻ Moroi tràn lên hành lang. Chúng cuộn mình trong những chiếc áo khoác trùm đầu, và một hướng dẫn Moroi trông mệt mỏi đi theo chúng. Tôi đặt tay lên hông. “Thấy đấy, tớ chỉ cục cằn thôi, được chưa? Không ngu được. Với cả, tớ không giống cậu. Không phải lúc nào tớ cũng cần lịch sự.”

Giống như mọi lần, tôi không thể tin được mình vừa nói gì. Lissa nhìn tôi chăm chăm, ngạc nhiên nhiều hơn tổn thương. Christian trừng mắt, gần như sắp nhảy vào cho tôi một trận. Đúng lúc đó Mason tội nghiệp tới gần. Cậu ta không phải dùng tới năng, nhưng bước đi vẫn hơi khập khiễng. “Này cậu kia, Nhảy-lò-cò,” tôi nói, quàng tay vào tay cậu ta.

Christian tạm hoãn cơn giận với tôi và quay sang Mason. “Có đúng là mấy động tác tự sát đã gây rắc rối cho cậu không?”

Mason nhìn tôi. “Có đúng cậu đang qua lại với Adrian Ivashkov không?”

“Tớ... cái gì cơ?”

“Tớ nghe nói hai người cậu tôi qua say khướt.”

“Cậu á?” Lissa giật mình hỏi.

Tôi nhìn cả hai. “Không, tất nhiên là không! Tớ có biết gì mấy về anh ta đâu.” “Nhưng cậu có biết hắn,” Mason nhấn mạnh.

“Tí chút.”

“Hắn rất tai tiếng,” Lissa cảnh báo.

“Đúng thế,” Christian nói. “Hắn lãng nhăng với rất nhiều cô gái.”

Tôi không thể tin được. “Các cậu có thôi đi không? Tớ nói chuyện với anh ta chỉ, sao nhĩ, năm phút thôi! Và đó là do anh ta chặn đường tớ. Các cậu lấy chuyện này ở đâu ra thế?” Tôi trả lời câu hỏi của mình ngay lập tức. “Mia.”

Mason gật đầu và có vẻ bối rối.

“Cậu nói chuyện với nó lúc nào?” tôi hỏi.

“Tớ vừa tình cờ gặp cô ta,” Mason đáp.

“Thế là cậu tin nó à? Gần như lúc nào nó cũng nói dối.”

“Ồ, nhưng thường có chút ít sự thật trong đó. Và cậu đúng là *đã* nói chuyện với hắn.” “Ừ. *Nói chuyện*. Thế thôi.”

Tôi thực sự đã suy nghĩ nghiêm túc về việc hẹn hò với Mason, vì vậy tôi không đánh giá cao chuyện cậu ta nghi ngờ tôi. Cậu ta đã từng giúp tôi vạch trần những lời dối trá của Mia trong năm học, vì vậy tôi ngạc nhiên trước sự ngây thơ của cậu ta bây giờ. Có thể tình cảm của cậu ta dành cho tôi đang tăng lên, nên cậu ta càng dễ vương phải ghen tuông hơn.

Thật bất ngờ, Christian giải cứu tôi khỏi tình huống khó chịu và thay đổi đề tài. “Tớ nghĩ hôm nay sẽ không có trượt tuyết đúng không?” Cậu ta chỉ vào chân Mason, lập tức khơi lên một phản ứng phản nộ.

“Cái gì, cậu nghĩ cái này sẽ làm chậm bước tôi được sao?” Mason hỏi.

Sự giận dữ trong cậu ta hạ xuống, thay vào đó là mong muốn cháy bỏng được khẳng định mình - sự khao khát chung giữa tôi và cậu ta. Lissa và Christian nhìn cậu ta như một tên khùng, nhưng tôi biết chẳng điều gì chúng tôi nói có thể ngăn cậu ta lại.

“Hai người có muốn đi với bọn tớ không?” tôi hỏi Lissa và Christian.

Lissa lắc đầu. “Không được. Chúng tớ phải tới bữa trưa do nhà Contas tổ chức.” Christian rên rỉ. “Thôi nào, *em* phải đi chứ.”

Lissa khoác tay cậu ta. “Anh cũng thế. Giấy mời nói em phải mang theo một vị khách. Hơn nữa đây chỉ là màn khởi đầu cho một chương trình *lớn* thôi.”

“Gì nữa thế?” Mason hỏi.

“Bữa tối hoành tráng của Priscilla Voda,” Christian thở dài. Thấy cậu ta có vẻ đau khổ, tôi bật cười. “Bạn thân của nữ hoàng. Tất cả những hoàng thân quốc thích được trọng vọng nhất sẽ tụ tập ở đó, và tớ phải mặc comple.”

Mason bật cười. Sự phản kháng trong cậu ta biến mất. “Trượt tuyết càng lúc càng có vẻ hấp dẫn hơn, nhĩ? Ít phải xem xét tới trang phục.”

Chúng tôi để hai người bạn Moroi ở lại và đi ra ngoài. Mason không thể thi thố với tôi theo cách của ngày hôm trước; cậu ta di chuyển chậm chạp và khó khăn. Dù sao cậu ta cũng làm khá tốt khi suy tính mọi chuyện kĩ càng, vết thương không đến nỗi nghiêm trọng như chúng tôi lo lắng, nhưng cậu ta phải cẩn thận cho dù chỉ đi chạy tập.

Trăng rằm treo lơ lửng trên bầu trời đen kịt một hình đĩa tròn màu bạc. Đèn điện át gần hết ánh sáng của nó trên mặt đất, nhưng đâu đó, trong bóng tối, mặt trăng vẫn tìm cách chiếu sáng. Tôi ước gì nó đủ sáng để chiếu rõ những dãy núi xung quanh, nhưng những đỉnh núi đó vẫn nằm trong bóng tối. Tôi quên nhìn ngắm chúng khi trời sáng.

Việc chạy tập cực kì đơn giản với tôi, nhưng tôi chờ Mason và lâu lâu mới trêu cậu ta về kĩ năng trượt tuyết yếu kém khiến tôi buồn ngủ. Cho dù chạy tập có đáng chán hay chẳng, nhưng được ở bên bạn mình, và vận động cũng đủ để cho tôi ấm người lên trước không khí lạnh buốt. Những cột đèn chiếu sáng mặt tuyết, biến nó thành một biển màu trắng toát rộng lớn, những tinh thể tuyết ánh lên mờ mờ. Nếu tôi quay đi và tránh ánh sáng chiếu vào tầm nhìn của mình, tôi có thể thấy những ngôi sao rải đầy trên trời. Chúng đứng đó cứng đờ và kết tinh trên bầu trời trong vắt lạnh buốt. Chúng tôi ở ngoài gần hết một ngày, nhưng lần này, tôi bảo nghỉ sớm, giả bộ mình mệt để Mason được nghỉ ngơi. Cậu ta cứ tìm cách trượt tuyết thoải mái với cổ chân còn yếu đó, nhưng tôi biết nó bắt đầu đau.

Hai đứa tôi trở về khu nhà nghỉ, bước đi sát cạnh nhau, cười đùa về những thứ nhìn thấy trên đường. Đột nhiên, tôi thấy một vệt trắng xuất hiện trong tầm nhìn, rồi một cục tuyết đập vào mặt Mason. Tôi lập tức vào thế phòng vệ, nhảy lùi lại và nhìn quanh. Tiếng reo hò từ phía nhà kho của khu nghỉ dưỡng vọng tới và tan vào giữa rừng thông mênh mông.

“Phản xạ chậm quá, Ashford,” một ai đó nói. “Vì yếu mà chậm thế thì không đáng đâu.” Tiếng cười lại vang lên. Người bạn thân nhất của Mason, Eddie Castile, và một vài học viên tập sự khác xuất hiện sau một đám cây. Sau họ, tôi nghe thấy nhiều tiếng la hét nữa. “Dù sao chúng tớ vẫn chấp nhận cậu, nếu cậu muốn vào đội,” Eddie nói. “Cho dù cậu có tránh né như một đứa con gái.”

“Đội?” tôi hào hứng hỏi.

Ở trong Học viện, chơi trò ném tuyết bị nghiêm cấm. Các viên chức trong trường sợ hãi khó tin rằng chúng tôi sẽ ném những hòn tuyết chứa mảnh thủy tinh hoặc dao tem, nhưng tôi không hiểu làm sao họ nghĩ được rằng chúng tôi sẽ cầm cái thứ đó trong tay.

Mặc dù ném tuyết không *đến mức* ngộ nghĩnh lắm, nhưng sau những áp lực gần đây tôi phải chịu đựng, thì việc ném đồ vào người khác có vẻ như là ý tưởng hay nhất mà tôi được nghe tới. Mason và tôi lao tới với những người khác, một trò chơi cấm đoán

tiếp sức cho cậu ta và khiến cậu ta quên bằng cái cổ chân đau. Chúng tôi tham gia với tinh thần nhiệt tình đến cùng.

Trò chơi nhanh chóng trở thành trò ném được càng nhiều người càng tốt trong khi tránh né sự tấn công của người khác. Tôi vượt trội trong cả hai thứ, lại còn trẻ con la lối và hét lên những câu lăng mạ với nạn nhân của mình.

Trước khi có người thấy chúng tôi đang làm gì và gào lên, tất cả đều đang cười ngặt nghẽo và phủ đầy tuyết. Mason và tôi lại đi về phía nhà nghỉ, hết sức cao hứng, tôi biết chuyện Adrian đã bị lãng quên.

Thực ra, Mason nhìn tôi ngay trước khi bước vào trong. “Xin lỗi tớ, ờ, đã kết tội cậu về chuyện Adrian lúc trước.”

Tôi nắm tay cậu ta. “Không sao. Tớ biết Mía có thể bịa ra một câu chuyện hoàn toàn thuyết phục mà.”

“Ừm... cho dù cậu có đi với hắn... thì tớ cũng không có quyền gì...”

Tôi nhìn Mason chăm chăm, kinh ngạc thấy anh chàng đột nhiên nhút nhát. “Không có á?” tôi hỏi.

Một nụ cười sáng lên trên môi Mason. “Có à?”

Tôi mỉm cười đáp lại, tiến tới và hôn cậu ấy. Đôi môi Mason ấm áp kì lạ trong tiết trời lạnh giá này. Nó không kinh thiên động địa như với Dimitri hôm trước kỳ Giáng sinh, nhưng nó ngọt ngào và tốt đẹp - một nụ hôn thân thiện *có thể* tiến xa hơn. Ít ra tôi cũng thấy như thế. Còn nhìn về mặt Mason, dường như cả thế giới đang rung chuyển.

“Ôi,” cậu ta nói, mắt mở to. Ánh trắng khiến đôi mắt trở thành màu xanh bạc.

“Thấy chưa?” tôi nói. “Chẳng có gì phải lo lắng hết. Không Adrian, không ai cả.” Chúng tôi lại hôn nhau - lần này lâu hơn - rồi tách nhau ra. Mason rõ ràng đang rất hưng khởi, giống như cậu ta vẫn thế, còn tôi nằm vào giường với nụ cười trên môi. Tôi không thực sự chắc mình và Mason là một cặp, nhưng chúng tôi rất gần ngưỡng đó.

Nhưng trong giấc ngủ, tôi mơ về Adrian Ivashkòv.

Tôi đứng với anh ta ở cổng vòm, chỉ có điều lúc ấy là mùa hè. Không khí thơm ngát và ấm áp, mặt trời sáng rực rỡ, bao trùm vạn vật bằng ánh sáng vàng óng. Tôi chưa từng được đứng dưới trời nắng đẹp như thế này từ lúc sống giữa loài người. Xung quanh, những ngọn núi và thung lũng xanh tươi mơn mớn. Chim hót líu lo.

Adrian dựa vào chần song cổng vòm, nhìn ra xa, và nhìn lại khi thấy tôi. “Ồ. Không ngờ lại gặp em ở đây.” Anh ta mỉm cười. “Anh đã đoán đúng. Em nguy hiểm chết người khi vết thâm tan hết.” Theo bản năng, tôi chạm vào vùng da quanh mắt.

“Nó đã tan rồi,” anh ta nói.

Cho dù không thấy được, nhưng tôi biết anh ta nói đúng. “Anh không hút thuốc lá.” “Thói quen xấu,” anh ta nói, gật đầu về phía tôi. “Em sợ à? Em đang mặc rất nhiều lớp bảo vệ.” Tôi nhú mày nhìn xuống, không để ý trang phục của mình. Tôi mặc một chiếc quần jeans thêu mà tôi đã từng thấy nhưng không đủ tiền mua. Chiếc áo phông được cuộn lên, khoe bụng, và tôi đeo một chiếc nhẫn rón. Cái bùa tôi đang đeo lưng lấp lánh ánh bạc, và ở cuối nó là mặt dây chuyền hình con mắt màu xanh mẹ tặng tôi. Chiếc chotki của Lissa được quấn vòng cổ tay.

Tôi nhìn lại Adrian, ngấm nằng chiếu trên mái tóc nâu. Ở đây, giữa ánh sáng ban ngày, tôi nhận ra đôi mắt anh ta màu lục - một màu ngọc lục bảo đối lập với màu ngọc bích nhạt của Lissa. Có điều gì đó gọn lên trong lòng tôi.

“Nặng như thế này không làm anh khó chịu sao?”

Anh ta nhún vai lười biếng. “Không. Đây là giấc mơ của tôi.”

“Không, đây là giấc mơ *của tôi*.”

“Em chắc không?” Nụ cười của anh ta trở lại.

Tôi bối rối. “Tôi... tôi không rõ.”

Adrian cười khùng khục, nhưng sau đó, nụ cười tắt dần. Lần đầu tiên kể từ khi gặp gỡ, anh ta có vẻ nghiêm túc. “Tại sao lại có nhiều bóng tối ở xung quanh em như vậy?”

Tôi nhú mày. “Cái gì?”

“Bóng tối bao vây em.” Đôi mắt anh ta nhìn tôi chăm chú, nhưng không phải cái nhìn soi mói. “Anh chưa bao giờ thấy ai như em. Bóng tối khắp nơi. Anh chưa bao giờ đoán được nó. Cho dù em đang đứng ở đây, bóng tối vẫn tiếp tục lớn lên.”

Tôi nhìn xuống tay mình nhưng không thấy gì lạ. Tôi nhìn lên. “Tôi đã được hôn bóng...” “Nghĩa là sao?”

“Tôi đã từng chết.” Tôi chưa kể chuyện này cho ai ngoài Lissa và Victor Dashkov, nhưng đây là một giấc mộng. Không sao cả. “Rồi tôi trở về.”

Sự kinh ngạc sáng lên trên gương mặt anh ta. “À, hay đấy...”

Tôi thức dậy.

Ài đó đang lay người tôi. Đó là Lissa. Cảm xúc của cô mạnh tới nỗi trong khoảnh khắc tôi bị kéo vào tâm trí cô và thấy mình đang nhìn mình. “Kì lạ” không đủ để diễn tả điều đó. Tôi trở về với bản thân mình, cố gắng thoát khỏi sự sợ hãi và cảnh giác từ Lissa.

“Có chuyện gì thế?”

“Strigoi lại tấn công.”